

[Lone Dybkjær]

Til spørgsmålet om børnefamilieydelse vil jeg sige, at vi ikke har noget imod at give så meget som muligt til så mange som muligt. Problemet er bare, at vi ikke har så meget, og vi synes ikke, det er en hensigtsmæssig måde at uddele penge på, som her er foreslået af Kristeligt Folkeparti.

Jeg er opmærksom på, at man dels ønsker at sende et positivt signal – det er det, man direkte argumenterer for, at det vil være et positivt signal til den gravide – og dels en økonomisk håndsækning. Jeg synes, det er aflad under en eller anden form, som jeg ikke synes er særlig god. For det første skal det være til alle, uanset om man har behov for det eller ej, og for det andet handler de positive signaler, samfundet skal sende til de gravide, om, at vi skaber nogle ordentlige arbejdsvilkår for familier, der har børn. Dette forslag hjælper ikke på den situation. Derfor er det set med mine øjne, man kan ikke sige spild af penge, for folk kan jo altid bruge de penge, de får, det vil vi jo alle sammen være i stand til, formentlig også til indkøb af ting til barnet, men der er andre steder, hvor man kan anvende det bedre. Men igen, det er ikke et udtryk for, at vi ikke har lyst til at uddele penge, hvis vi havde tilstrækkeligt af dem.

Så er der spørgsmålet om lovforslag nr. L 54. Jeg kan godt forstå den tankegang, som ligger bag forslaget. Jeg vil sige, at hvis der er nogle, der ikke i forvejen får noget som helst bidrag til børn, når de er udsendt, så synes jeg, vi kan diskutere det.

Jeg er klar over, at det, Kristeligt Folkeparti formentlig har i tankerne, er udsendte for missionselskaber og andre, og så har man taget FN-organisationer med. Men mange af dem, der er udsendt, mere eller mindre officielt, som er ansat i institutioner i udlandet, får faktisk et tilskud til deres løn, når de har børn. Det er almindeligt, hvis man er i nogle af de store organisationer, og derfor er det ikke særlig hensigtsmæssigt, at man oven i en rimelig høj mere eller mindre skattefri løn så også skal give tilskud til børnene, navnlig ikke, hvis de får det i forvejen.

Jeg vil ikke afvise, at der er steder, hvor det kunne være hensigtsmæssigt, at man gjorde det, men det kan vi se på i udvalgsarbejdet.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil indledningsvis takke for de smukke udtalelser om Kristeligt Folkepartis hensigt.

Jeg har også konstateret, at der er nogle indvendinger. Det ser ud til, at der især er baggrund for nærmere undersøgelser vedrørende L 54 og sidste del af L 53, altså med hensyn til en udvidelse af modtagerkredsen. Jeg har forstået, at der fra flere sider er en vis velvilje til at se på nogle målrettede grupper. Vi har opregnet de relevante grupper, men dér kunne man så igen gå ind og foretage en nøjere vurdering, og det vil vi lægge vægt på under det videre udvalgsarbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslag nr. L 53 henvises til Skatteudvalget, og at lovforslag nr. L 54 henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 19:

Forslag til folketingsbeslutning om privat institutionsdrift.

Af Kofod-Svendsen (KRF) m.fl.
(Fremsat 7/11 91).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag, som stort set er en genfremsættelse af et beslutningsforslag fremsat den 8. november 1990, indeholder to dele. For det første foreslås det, at private institutioner skal kunne oprettes og drives uden overenskomst med det offentlige, dog skal der føres et vist kommunalt tilsyn hermed. For det andet skal borgerne selv kunne